

for alle de kommende Ministerier og Ministre, baade naar de sidder, og naar de rejser sig, og jeg kan ikke tro andet, end at de demokratiske Ministre og ikke mindst Socialdemokraterne i al Almindelighed herinde i dette Ting vil medvirke til en saadan Ordning. Det maa kaldes demokratisk i højeste Potens.

Det var nogle Bemærkninger til de Svar, som den højtærede Statsminister havde givet paa mine tidligere Bemærkninger; maaske de kunde kaldes kritiske. Nu vil jeg gerne sige, at der er en Ting — for man skal jo ogsaa tage de gode Sider frem —, og det forekommer mig en god Ting, vi har faaet indført her i Danmark, siden vi fik det nuværende Ministerium. Det er dette, at vi har faaet en ganske anderledes saglig og rolig Tone under Forhandlingerne her i Tinget. Ærede Medlemmer husker alle sammen fra tidligere Aar, hvorledes man sloges med Havuhyrer, Bændelorm, Sitteraal o. s. v., og for at være alvorlig var det jo noget, som vore Vælgere — og det var sikkert Vælgere i alle Lejre, i alle Klasser — saa paa med dyb Bedrøvelse, at Tinget brugte sin Tid til saadanne Forhandlinger. Heri er der sket en glædelig Forandring. Om det er Ministeriets Skyld, at denne Forandring er sket, skal jeg lade være usagt. Men der er sket en Forandring, siden vi fik det nye Ministerium, og det synes jeg bør anerkendes.

Til Slut vil jeg gerne komme med et Par Udtalelser til den højtærede Kirkeminister, og jeg vil gerne begynde med at takke for den Stilling, som Kirkeministeren har taget i Spørgsmaalet Ryslingsesagen. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet i Øjeblikket, jeg vil kun udtale, at jeg anerkender den stærke Betoning, som Ministeren lagde paa Ordet: evangelisk-luthersk. Det forekommer mig ikke, at der sker den frie Valgmenighed i Ryslinge nogen Uret. Hvis de ikke ønsker at være indenfor Folkekirken, saa er Landet stort nok, saa er der Plads udenfor Folkekirken, saa kan de benytte det Daabsritual, de helst vil have, de staar ganske frit, der er ingen Grund til, at de skal paatvinge hele den øvrige Folkekirke Ritualer eller Foranstaltninger, som kun en enkelt lille Menighed eller en Del af Menigheden ønsker at bruge. Jeg synes, jeg gerne vilde udtale min Anerkendelse af den Stilling, den højtærede Kirkeminister har taget i dette Spørgsmaal.

Endvidere vil jeg gerne henvende et Par Ord til den højtærede Kirkeminister i Anledning af den Sammenlægning af mindre

Præsteembeder, som baade er foretaget og som forsøges foretaget ud over Landet. Der kan maaske være Steder, hvor en saadan Sammenlægning kan være forsvarlig. Jeg vil dog gerne henstille til den højtærede Kirkeminister ikke at foretage en saadan Sammenlægning, hvor det er imod Menighedens og Menighedsraadets Ønsker. Disse Præsteembeder, disse Sogne har deres historiske Ret. Økonomisk set betyder det uhyre lidt, og man maa heller ikke af andre Grunde, fordi der i Øjeblikket er Præstemangel, foretage saadanne Sammenlægninger paa Steder, hvor man kommer til at krænke den historiske Ret. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Ministers Velvillie, at han gaar meget varsomt frem paa dette Omraade.

Sluttelig vil jeg gerne ogsaa sige til den højtærede Kirkeminister, at efter de Avisreferater, jeg har set, tænker Ministeren paa paa ny at fremkomme med et Lovforslag om Ordination af kvindelige Præster. I 1919 var det paagældende Lovforslag første Gang til Behandling her i Tinget, og i 1921, altsaa for 3 Aar siden, var det til Behandling for anden Gang; det er altsaa kun nogle faa Aar siden, at Lovforslaget har været til Behandling. Der blev den Gang forespurgt Menighedsraadene ud over Landet om deres Stilling til dette Spørgsmaal, og selv om jeg ikke i Øjeblikket har Tallene, ved jeg i hvert Fald — og det ved alle de, der sad i Udvalget —, at der kom Svar fra Menighedsraadene, som med overvældende Flertal sagde nej. Der er sikkert ikke sket nogen Forandring paa dette Omraade siden 1921, men jeg vil i alt Fald bede den højtærede Minister, for saa vidt Lovforslaget bliver forelagt, at han, inden det kommer til Behandling her, afæsker Menighedsraadene ude over Landet en Erklæring om dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at hvis det meget store Flertal af Menighedsraadene, som jo er Menighedernes Repræsentanter og skal være Værn for Menighederne, holder Vagt om det overleverede og betroede; afgjort sætter sig imod, at Kvinder kan ordineres til Præster, bør dette Forhold ikke indføres i den danske Folkekirke.

Første Næstformand (Klaus Bernsten): I Anledning af, at den sidste ærede Taler udtalte den Formening, at det i Forretningsordenen er paabudt en Taler, naar han henvender sig til en af Ministrene, at bruge Udtrykket: den højtærede Minister, kan jeg berolige det ærede Medlem med, at et saadant Paabud ikke findes i Forretningsordenen, og hvis det generer det ærede Medlem eller andre